

Sygn. akt VI C 382/14 upr.

UZASADNIENIE

O(...) z siedzibą w W. wytoczyło powództwo przeciwko S. O. o zapłatę kwoty 65.878,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 28 marca 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, iż w dniu 30 stycznia 2009 roku pozwany zawarł z poprzednikiem prawnym powoda (...) Bankiem S.A. umowę o Kredyt gotówkowy o numerze (...). Pozwany otrzymał kwotę kredytu, zobowiązując się do zwrotu udzielonego kredytu z należnym oprocentowaniem, prowizją od udzielonego kredytu oraz kosztami i opłatami w terminie i na zasadach określonych precyzyjnie w umowie kredytu. Strona pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania wynikającego z powyższej umowy.

Bank (...) S.A. na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 23 grudnia 2013 roku zbył przedmiotową wierzytelność na rzecz powoda. Na podstawie tej umowy powód stał się wierzycielem strony pozwanej, zgodnie z art. 510 § 1 k.c.

Powód pismem wysłanym w dniu 28 stycznia 2014 roku poinformował pozwanego o dokonaniu przelewu wierzytelności na rzecz O. (...) oraz wezwał pozwanego do uregulowania należności, dążąc jednocześnie do polubownego rozwiązania sporu. Wobec braku spłaty zobowiązania powód zmuszony został do wystąpienia na drogę postępowania sądowego.

Mając na uwadze powyższe zadłużenie strony pozwanej według stanu na dzień wytoczenia powództwa wynosiło 65.878,61 zł na które składają się kwoty:

- 34.902,29 zł tytułem należności głównej,
- 1.572,24 zł tytułem odsetek ustawowych,
- 28.219,65 zł tytułem odsetek karnych,
- 28,35 zł tytułem kosztów,
- 1.156,08 zł tytułem odsetek ustawowych naliczonych przez powoda od kwoty 34.902,29 zł od dnia 24 grudnia 2013 roku (tj. od dnia następnego po dniu nabycia wierzytelności) do dnia sporządzenia pozwu.

Sąd Rejonowy (...) w L.10 kwietnia 2014 r. stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty i sprawę przekazał do rozpoznania sądowi właściwości ogólnej pozwanego.

Pozwany S. O. nie zajął stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 30 stycznia 2009 roku S. O. zawarł z (...) Bankiem S.A. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na kwotę 35.000 zł.

(dowód: umowa kredytu gotówkowego nr (...) wraz z załącznikami k. 32-39)

Na mocy uchwały nadzwyczajnego walnego zgromadzenia Banku (...) S.A. z dnia 27 października 2009 roku Rep. A. nr (...), nastąpiło połączenie spółek w trybie art. 492 § 1 pkt 1 k.s.h. poprzez przeniesienie całego majątku (...) Bank S.A. na Bank (...) S.A.

(dowód: wydruk z Centralnej Informacji Krajowego Rejestru Sądowego k. 59-61)

Umową z dnia 23 grudnia 2013 roku Bank (...) Spółka Akcyjna przeniósł na O. (...) z siedzibą w W. przysługujące mu niesporne i wymagalne wierzytelności pieniężne określone w Załączniku 1a i 1b stanowiącym integralną część Umowy.

(dowód: umowa sprzedaży wierzytelności z dn. 23.12.2013r. k. 39-54)

Powód sporządził zawiadomienie do pozwanego o przelewie wierzytelność z tytułu nieuregulowanych należności dotyczących umowy kredytu gotówkowego w wysokości 65.145,18 zł.

(dowód: zawiadomienie k. 28-28v.)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie było zasadne i podlegało oddaleniu.

Ponieważ pozwany nie złożył odpowiedzi na pozew i nie stawił się na wyznaczone posiedzenie Sąd, stosownie do treści art. 339 § 1 k.p.c., zobligowany był do wydania w przedmiotowej sprawie wyroku zaocznego.

W przypadku nie podjęcia obrony przez pozwanego stosownie do art. 339 § 2 kpc, w którym określono podstawę faktyczną wyroku zaocznego, sąd - jeżeli nie ma uzasadnionych wątpliwości - zobligowany jest do uznania podanej przez powoda podstawy faktycznej (tj. twierdzeń powoda o okolicznościach faktycznych) za zgodną z prawdą bez przeprowadzania postępowania dowodowego. Niezależnie od ustalenia podstawy faktycznej sąd zawsze jest zobowiązany rozważyć, czy żądanie pozwu jest zasadne w świetle norm prawa materialnego. Negatywny wynik takiej analizy powoduje wydanie wyroku zaocznego oddalającego powództwo (por. m.in. wyrok SN z dnia 7 czerwca 1972 r., III CRN 30/72, LEX nr 7094).

W ocenie Sądu powód nie udowodnił zasadności swojego roszczenia względem pozwanego, nie udowodnił swojego roszczenia ani co do zasady, ani co do wysokości. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Jako wierzyciel dochodzący zaspokojenia wierzytelności powinien wykazać podstawę (źródło) zobowiązania pozwanego i jego wysokość. Powołane w pozwie dowody są niewystarczające do uwzględnienia roszczenia. Z przedłożonego przez powoda dowodu w postaci kopii umowy przelewu wierzytelności z dnia 23 grudnia 2013r. (k 39-45) nie wynika istnienie i wysokość wierzytelności przeciwko pozwanemu. Sąd uznał, że powód nie przedłożył załączników 1a i 1b, o których mowa w paragrafy 1 umowy sprzedaży wierzytelności. Umowa o przelew wierzytelności w rozumieniu art. 509 k.c. reguluje sprzedaż wierzytelności oznaczonej co do tożsamości – dla skuteczności takiej transakcji konieczne jest precyzyjne oznaczenie przenoszonych wierzytelności. Powyższe wskazuje, że strona powodowa nie przedłożyła Sądowi całej umowy przelewu wierzytelności, na którą się powołała. Powód załączył jedynie częściowy wykaz wierzytelności zawarty na odwrocie pisma – zawiadomienia o przelewie wierzytelności (k. 28). Pismo to nie jest jednak załącznikiem do umów przelewu, jest to wyłącznie pismo samego powoda stanowiące dokument prywatny nie mający należytej wartości dowodowej, a zatem nie może stanowić dowodu przeniesienia opisanej w nim wierzytelności. Także tabela z danymi dotyczącymi dłużnika (k. 56) nie jest dowodem na poparcie żądania pozwu w niniejszej sprawie. Wskazać trzeba, iż nie wiadomo jakiej umowy dotyczy i od kogo pochodzi, a co za tym idzie dokument ten nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości. Tym samym brak jest możliwości ustalenia czy wierzytelność będąca przedmiotem niniejszego postępowania była przedmiotem zawartej umowy.

W tym stanie rzeczy powództwo uległo oddaleniu.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,

2. odpis doręczyć pełnomocnikowi powoda,

3. za 14 dni lub z apelacją,

Pisz, 04.09.2014 r.